

Mei 2016

Nieuwsbrief

ter gelegenheid van het

60-jarig priesterjubileum van Henk Helsloot

Zestig jaar geleden, in 1956, werd een jonge kwekerszoon vol idealen tot priester gewijd. Zestig jaar geleden stond Henk Helsloot aan het begin van een bloemrijke weg vol wendingen en weerbarstigheden, een weg tegelijkertijd die hem langs blijvend waardevolle successen zou leiden.

» *Eerste H.Mis van Henk Helsloot in de Urbanuskerk, Bovenkerk, mei 1956.*

Het jaar 1956 was ruim een decennium na de oorlog, een tijd waarin Henk als tiener moet hebben ervaren hoezeer een gebrek aan vrijheid en perspectief het leven van mensen kan beïnvloeden. Zeker nu we kunnen terugblikken, merken we dat het een tijd was waarin hij moet hebben geleerd om met beschikbare middelen te improviseren, waarin hij zich moet hebben voorgenoemen om zich niet door tegenslag uit het veld te laten slaan en waarin hij moet hebben geweten dat een kader van uitzichtloosheid niet inhoudt dat dromen gedoemd zijn te mislukken.

Henk Helsloot begon zijn priesterschap met de vurige wens om op het sociale vlak van betekenis te kunnen zijn. In parochies in Nes aan de Amstel, Heiloo, Amsterdam Centrum en Hilversum richtte hij zich op jongerenwerk, naast zijn werkzaamheden als kapelaan. Hij ontplooidde initiatieven die aansprekend waren voor de plaatselijke jeugd, overigens zonder onderscheid te maken naar geloofsovertuiging. Hij ontwikkelde zijn organisatietalent door activiteiten op de agenda te zetten, die de jongeren met elkáár in verbinding bracht en niet met de straat. Hij bracht veelvuldig humor in, om zware onderwerpen draaglijk te maken. Met zijn enthousiasme en visie wist hij vervolgens vrijwilligers te mobiliseren die de middelen bijeenbrachten, essentieel om de stroom aan ideeën ten uitvoer te brengen.

Zijn activiteiten als jonge priester bleken een opmaat te zijn tot grootschaliger sociaal werk. Henk wilde meer. Hij wilde in achterstandsgebieden de kansarme jeugd een basis bieden zodat ze een reëel uitzicht kregen op een menswaardig bestaan en hij wilde bewegingsvrijheid om dit te bereiken. Deze mogelijkheid deed zich voor toen hij, tien jaar na zijn wijding, zijn wens vervuld zag om in Brazilië te mogen werken.

« *Vanaf het eerste moment als priester is Henk voornemens zijn kennis en kunde in te zetten voor (jonge) mensen in nood.*

Hoewel Henk indertijd het gevoel had lang te hebben moeten wachten op zijn uitzending, realiseert hij zich achteraf dat de jaren in Nederland essentieel waren. Zonder de warme contacten met mensen uit de diverse parochies zou hij nooit de ondersteuning hebben ontvangen, die hij nu zo lange tijd heeft gehad, zowel op het mentale vlak als het financiële. De velerlei levenservaringen vormden een basis in het hanteren van de schrijnende armoede waarmee hij zich geconfronteerd zag.

In 1973 werd aan de rand van de stad Capão Bonito een terrein aangekocht, met steun uit Nederland.

Na een grote schoonmaak werd als eerste een steenbakkerij opgezet, met het oog op nieuwbouw.

In Brazilië bekend als “*Padre Henrique*”, bouwde Henk op waar hij kon. Met een lange adem en engelengeduld zag hij jaar na jaar de situatie verbeteren. Dat was het geval in Poá en Jardim Popular, twee wijken in de hoofdstad São Paulo, maar vooral in Capão Bonito, een stad ruim 200 km ten zuidwesten daarvan. In 1973 kocht hij daar met behulp van vrienden en kennissen uit Nederland een terrein van ruim 8 ha aan. Menigeen zou destijds de moed in de schoenen zijn gezonken, bij het zien van de wildernis daar, zeker bij het aantreffen van de krioelende slangen en schorpioenen. Zo niet Henk Helsloot. Met het welzijn van de kinderen voor ogen, begon hij een steenbakkerij op te zetten. Met de zelf gefabriceerde stenen verrezen vervolgens de eerste gebouwen die geschikt werden gemaakt voor opvang. In 1975 opende het eerste huis voor ondervoede kinderen van 0 tot 4 jaar. Op de luchtfoto onder is de locatie hiervan aangegeven met het omcirkelde cijfer 1.

Langzaam maar zeker breidde de doelgroep zich uit, ingegeven door de overweldigende behoefte aan veilige opvang voor kansarme jeugd uit de regio. Het *Centro d’Assistência Social* in Capão Bonito is 40 jaar later ruim 20 lokalen rijk, waaronder een multifunctionele eet- en ontmoetingszaal, schoolklassen, werkplaatsen en diverse cursusruimtes. Er is volop speelgelegenheid en er zijn groenten- en plantentuinen.

In de loop der jaren verschenen meerdere gebouwen, o.a. voor de opvang van aparte leeftijdsgroepen.

Het eerste gebouw voor de allerkleinsten, de groep van 0 tot 2 jaar. In 2007 is het gebouw vernieuwd.

Luchtfoto van het terrein, met aangegeven – van boven naar beneden en van links naar rechts: het S.O.S.-huis, de crèche voor 2 tot 5-jarigen, het speelterrein voor het huis voor de allerkleinsten en de tuinen.

Het Centrum heeft een breed draagvlak en staat uitstekend aangeschreven bij de gemeentelijke en staatsoverheden. Sinds 2004 voldoet het Centrum aan een verzoek van overheidswege, om kinderen op te vangen uit gezinnen waarvan het ouderlijk gezag door de rechter is ontzegd. Terwijl de reguliere opvang zich beperkt tot overdag, is deze S.O.S.-opvang doorlopend: dag en nacht, 7 dagen in de week. De nieuwe verantwoordelijkheden maakten veiligheid tot een speerpunt, en daarom is in 2008 een project gestart om het terrein degelijk te omheinen en de toegangspoort geschikt te maken voor 24-uursbewaking. Zoals bij zoveel projecten het geval is geweest, zou realisering een utopie zijn gebleven als gulle giften uit Henks geboorteland, van particulieren en organisaties als Nibeki en Wilde Ganzen, niet een helpende hand hadden geboden. En zoals bij alle projecten het geval is geweest, realiseren de kinderen en hun ouders zich terdege dat ze op een bewonderenswaardige manier worden ondersteund door de begunstigers.

De Brazilianen beseffen tegelijkertijd dat een bedrijfsvoering *onafhankelijk* van overzeese donaties stellig de voorkeur verdient. De weg daarnaar toe is echter niet zonder obstakels. Hoewel Braziliaanse overheden structurele subsidies hebben toegezegd, heeft de ervaring geleerd hier niet blind op te vertrouwen. Het Centrum dient zelf bronnen van inkomsten te genereren en doet dat binnen eigen gelederen en in de directe omgeving. In de vier decennia dat het Centrum heeft gefunctioneerd als baken van hoop en onverzettelijkheid is het netwerk van ondersteunende bedrijven, instanties en particulieren substantieel gegroeid. En ook in Brazilië zijn door voortschrijdende technologie de mogelijkheden toegenomen. Gecombineerd ligt hier de kracht voor de toekomst. Er is de Brazilianen veel aan gelegen dit unieke project voort te zetten, teneinde steeds nieuwe generaties jongeren met goede perspectieven aan de samenleving te laten deelnemen.

De bewaakte toegangspoort, waardoor dagelijks meer dan 500 kinderen het Centrum binnentreden.

Iedereen krijgt een maaltijd voorgeschoteld, sinds 2013 in een geheel vernieuwde multifunctionele zaal. Als er één ding alle jaren hetzelfde is gebleven, is het de warme begroeting die padre Henrique steevast krijgt.

Met het ontstaan van het Centrum heeft Henk Helsloot een droom werkelijkheid zien worden en zelfs meer dan dat. Als hij ziet hoe de plaatselijke bevolking zijn ideeën en creaties heeft omarmd en zelf hierop voortborduurde, beseft hij dat hij op een veel mooiere manier van betekenis heeft kunnen zijn dan hij als jongeling in gedachten had. Elk moment geniet hij van de ontwikkelingen die hebben geleid tot een goed lopend Centrum met een lokaal bestuur en deskundig personeel, waaraan hij de dagelijkse leiding steeds verder kan overdragen. Henk geniet van de kinderen die het Centrum bezoeken, in grote dankbaarheid naar de vele vrienden die met hem mee hebben gedroomd en daarnaar hebben gehandeld. Dankbaar is Henk vooral naar God, voor zijn roeping en de kracht die hem daarbij is gegeven. Terugkijkend op zijn periode als priester zal hij zich menigmaal hebben afgevraagd hoe zijn diep gewortelde wens ooit heeft kunnen uitmonden in het prachtige en gerespecteerde Centrum voor kansarme kinderen, zoals dat nu in Capão Bonito functioneert. Hoe talrijk de redenen ook moge zijn, Henk heeft zijn antwoord zelf reeds vormgegeven. Uit ervaring begrijpt hij dat God niet degenen uitverkiest die capaciteiten *hebben*, maar deze gaandeweg *geeft* aan degenen die Hij kiest.

In de wetenschap dat veel mensen inmiddels de waarde van het Centrum inzien, wenst padre Henrique nog enkele jaren te mogen te werken te midden van een arm, maar zeer dankbaar volk in Brazilië, samen met de mensen in Nederland die zijn werk een warm hart toedragen. Onder het motto dat wat wordt gezaaid, ook geoogst zal worden, belooft de toekomst van dat wat ooit begon met het ideaal van een kwekerszoon inderdaad rooskleurig te zijn.

Reacties op de nieuwsbrief en Henks jubileum zijn welkom via de Stichting (zie onderstaande gegevens), of kunnen rechtstreeks naar Henk Helsloot worden verzonden: E-mail: h.helsloot@uol.com.br. Postadres: Caixa Postal 91, 18.301.010 Capão Bonito, Est. São Paulo, Brasil. Tel.: +55 15354 21520.

Contactadres: Stichting Handreiking over Oceanen * Rijnzichtlaan 27 * 3981 BS Bunnik
Telefoon: 030-6567743 * e-mail: info@handreikingoveroceanen.nl
Website: www.handreikingoveroceanen.nl
Voor donaties: NL11 INGB 0002 4652 71 of NL44 INGB 0675 8101 59
t.n.v. Stichting Handreiking over Oceanen
Fiscaal ANBI-nummer: 81635526.